

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Pataki József*
Cím: *A Nemzeti Színház
„diplomataja” meghalt*

Forrás: *Új Magyarország*

kp.
(Hely)

1942. júl. 3.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Füstös András

Idő

„1942”

Személy

A Nemzeti Színház „diplomataja” meghalt

Füstös András szerephordó altiszt volt a Nemzeti Színháznál, de népszerűbb volt, mint némelyik primadonna.

Jó megjelenésű, okos, értelmes ember volt. Bármiről el lehetett vele beszélgetni.

Dolgát kítűnő szakértelemmel, tapintatosan, sőt ha kellett, diplomatikusan végezte.

Egyszer azt az utasítást kapta, hogy a már nagyon betegeskedő Rákosi Sziditől hozza vissza a „Süt a nap”-ból a tiszteletes asszony szerepét.

Ez bizony nehéz feladat volt. Mert Szidi mama nagyon ragaszkodott a szerepeihez. Szeretett játszani. „Dühös” színésznő volt még halodé korában is.

— Na, mi jót hoztál, András? — kérdezte a belépő Füstöstől.

— Nem hoztam én Nagyasszonyom semmit, — felelte nyájas mosollyal Füstös. — Inkább vinni szeretnék valamit.

— Vinni?! Tőlem?! — csodálkozott Szidi mama, — És ugyan mit?! Csak nem szerepet?!

— Szerepet? — adta az ártatlant Füstös. — Dehogy viszek én el a Nagyasszonytól szerepet! Az az, hogy nem úgy viszem el, mintha azt már a Nagyasszony sohasem játszana többet.

— Hát hogy akarod elvinni? És mit akarsz elvinni?

— Hát például itt látom a polcon a tiszteletes asszony szerepét a „Süt a nap”-ból. Ha meg tetszik engedni, mindjárt le is veszem. Na, tessék nézni, milyen megviselt állapotban van. Hiába, sokat ment a darab. És nagy-asszonyom sokat forgatta a szerepét. Egészen elrongyolódott. Hát én most ezt a szerepet újra le akarom iratni s ha kész lesz, visszahozom.

— Bizony jól tesszed, András, ha leiratod! — mondta Szidi mama és gyanútlanul odaadta a szerepet.

Ilyen kegyes csalásokkal kellett szegény öreg Szidi mamától visszavenni azokat a szerepeket, amik neki már ártalmára voltak. Senki sem tudta volna ezt ügyesebben elintézni, mint Füstös.

Az „aligazgató úr” (egy időben így tituláltuk a mi kedves Füstösünket) nagyon sok hivatalos titkot tudott, de azokról még a legbizalmasabb embereinek sem beszélt soha.

Hiába, született diplomata volt. Nemcsak beszélni tudott, hanem hallgatni is.

Rengeteget dolgozott. Lótott-futott egész nap, hol gyalog, hol villamson. Kényesebbnél-kényesebb megbízásokat intézett nemcsak az igazgatóság, hanem a színészek ügyeiben is.

Fáradhatatlan volt. És jó kedvvel csinált mindent.

Csak az utóbbi időkben kezdett panaszkodni, hogy milyen fáradt és milyen sok a dolga.

Persze akkor már beteg volt. Magában hordta a halálos betegség csiráját.

Mikor a Rókus-kórházba került, többször is meglátogattam.

— Melyik szobában fekszik Füstös András? — kérdeztem első alkalommal a káput.

Az bele se nézett a könyvbe, hanem csak úgy fejből rögtön kivágta a szobaszámot.

Fent az emeleti folyosón az ápolónők így fogadtak:

— Füstös bácsit tetszik keresni? Tessék! Erre van a szobája.

Ilyen népszerű volt a kórházban is szegény Füstös.

Az orvosok is szerették és minden lehető elkövettek, hogy fájdalmait enyhítsék.

A szobája tele volt virággal. Ezeket leginkább a Nemzeti Színház művésznői hozták neki.

Mikor a kórházból kikerült, ő látogatott el egyszer a színházhoz. Sorra járta az öltözőket.

— Na, Füstöskénk, az már jó jel, hogy nem mi látogatjuk magát, hanem maga látogat minket! — mondtuk neki.

Füstös mosolyogva hallgatta mindezt. Jól esett neki a biztatás. Elhitte, hogy a gyógyulás útján van...

Pedig mi tudtuk, hogy egészen más úton kell majd elindulnia...

Most már meg is tette ezt az utat és felül-ről nézi a Nemzeti Színházat, melynek harmincöt éven keresztül rajongó híve és odaadó hű szolgálója volt.

Ő igazán megérdemelte azt az érdemkeresztet, amivel a Nemzeti Színház százéves jubileumán kilüntették.

Pataki József